

Telegraful

Organ național-bisericesc.

Intemeiat în 1853 de M.

Mitropolitul Andreiu Șaguna

APARE SĂPTĂMÂNAL

Str. Șaguna 8

Asociațiunea pentru literatura română și cultura poporului român

Sibiu

Abonamentul:

Un an 600 Lei. — Șase luni 300 Lei. — Trei luni 150 Lei. — Pentru străinătate un an 1000 Lei. — Pentru America 8 Dolari

Articole și corespondențe

ze adresează Redacției Telegrafului Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 43. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază,

Prețul inserțiilor

în șir pe 10 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiile

se adresează Administrației ziarului Telegrafului Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 43

Nr. 7819/1943

Notificare oficială

În Academia teologică «Andreiană» din Sibiu se primesc absolvenți de liceu cu bacalaureat și absolvenți cu diplomă de seminar teologic.

Cererile de primire pentru anul academic 1943/44 se vor adresa Consiliului Arhiepiscopesc până la 1 Sept. 1943, însoțite de următoarele documente:

1. Extras din matricola botezătorilor;
2. Extrasul de naștere dela oficiul stării civile;
3. Diploma de bacalaureat sau de absolvire a seminarului teologic;
4. Certificat medical despre starea sănătății dela medicul de circumscripție;
5. Alte eventuale documente recomandatoare.
6. O dovadă dela autoritatea competentă, că a prestat muncă de folos obștesc în vara acestui an.
7. Dovadă de purtare dela oficiul parohial local.

Toți studenții sunt obligați a locui în internatul Academiei.

Inscrierile la Academie se vor face în zilele de 20—22 Septembrie; în 23—25 Septembrie studenții se vor mărturisi și cumineca.

Paralel cu înscrierile se vor ține și examenele sesiunii de toamnă (corigență, anuale, de licență).

Deschiderea solemnă a anului academic se face Duminecă în 26 Septembrie, iar începerea cursurilor Luni în 27 Sept., ora 8 dimineața.

Studenții cari nu se vor prezenta la timp la înscriere, vor fi considerați retrași din Academie.

Înainte de înscriere, fiecare student va achita la oficiul de casă al Consiliului Arhiepiscopesc suma de Lei 10,000 ca primă rată din taxa de întreținere în internat, plus Lei 200 didactru. Taxa de întreținere în Internatul Academiei e de Lei 42,500 și va putea fi majorată după fluctuația prețurilor alimentelor. Pentru studenții noi înscriși stau la dispoziție 25 burse de 30,000 Lei anual. La rectorat studenții anului I vor achita la înscriere, taxa de Lei 1425 și Lei 7200 jumătate din costul reverenței, restul costului reverenței îl va plăti Consiliul Arhiepiscopesc; an II Lei 1290; an III Lei 1290; an IV 1290 Lei.

Inscrierea se face la rectoratul Academiei, după ce studenții vor dovedi cu chitanțe, că au achitat rata I din taxa de întreținere. Tot la înscriere studenții anului I din Arhiepiscopie sunt obligați să prezinte o declarație scrisă și de părinți ori tutori, la oficiul parohial, în care se obligă, că după absolvirea cursurilor teologice vor intra și vor servi cel puțin 5 ani în clerul Arhiepiscopiei,

copiei, — în caz contrar, vor restitui ajutoarele de cari vor fi beneficiat în Academie. Studenții din alte eparhii sunt obligați, în caz că nu vor servi în Arhiepiscopie, să restituie numai eventualele ajutoare ce le vor fi primit dela Consiliul Arhiepiscopesc.

Cei primiți în Academia teologică (an I) de către Consiliul Arhiepiscopesc, vor fi supuși înainte de înmatriculare, în ziua de 20 Sept. a. c. ora 9 dimineața, unei vizite medicale și unui examen de aptitudini muzicale, cu caracter eliminativ.

Fiecare student va aduce cu sine îmbrăcămintea necesară (obligator reverendă), precum și hainele de pat și anume: o plapomă sau straiu, trei cearceafuri și trei cearceafuri pentru plapomă, eventual straiu, o perină cu trei fețe de perini, două cămăși de noapte, 4 ștergare, 4 șervețe, o saltea și o învelitoare de pat.

Părinții protopopi, preoții și profesorii de religie sunt invitați a sfătui pe tinerii buni, ieșiți din școlile secundare, ca să îmbrățișeze chemarea preoțească. Vor atrage în special atențiunea asupra faptului că tinerii lipsiți de mijloace și merituosi vor beneficia de burse.

Absolvenților Academiei teologice „Andreiană» li se acordă titlul de licențiat în teologie.

Preoția a fost slujba cea mai de cinste și mai iubită în trecutul neamului nostru, deschizând larg teren de muncă pentru binele poporului. Ea este și astăzi chemarea care dă cele mai înalte rosturi pentru viața unui om. Pentru omul de studiu, teologia deschide cele mai vaste și mai atrăgătoare perspective cu problemele ei vitale, cu realitățile cele mai esențiale, spre care se îndreaptă preocuparea omului. Pentru omul de acțiune, care vrea să joace rol important în direcționarea vieții neamului și a societății, preoția oferă marile ei posibilități și necesități misionare cu cuvântul și cu fapta.

Nu există azi nici o misiune mai nobilă căreia să-și închine omul viața, ca preoția și studiul teologic.

Sibiu, din ședința secției bisericesti dela 6 Iulie 1943.

Consiliul Arhiepiscopesc

Este o datorie morală și națională să ajutăm familiile desrobitorilor.

Tăcere, unire și muncă: prin aceasta vom învinge.

Lucrarea dela Mănăstirea Brâncoveanu

De mult ne simțeam datori să scriem în această foaie despre lucrarea duhovnicească ce se săvârșește zi de zi la mănăstirea Brâncoveanu, cu largi și adânci efecte în viața poporului nostru.

Intr'o foaie ca a noastră, nu se dau numai indemnuri pentru ceea ce ar trebui să se facă în scopul întăririi credinței, ci se și încrestează faptele cari ilustrează modul în care trebuie să se lucreze în zilele noastre și cari pot influența astfel asupra altora, preoți și credincioși.

Cu atât mai mult eram datori să vorbim despre o lucrare de proporții celei dela Sâmbăta de sus, care taie azi brazdă adâncă în viața sufletească a unor întinse cercuri de credincioși.

Am evitat totuși până acum să scriem mai ales pentru că simțeam că mișcarea dela mănăstirea Brâncoveanu e ceva care se situează deasupra întâmplărilor în jurul cărora se pot face exerciții gazetărești; ea trebuie să continue a se desfășura dincolo de sgomotul și de curiozitatea întreținute în jurul unor realități umflate de gazete, ca lucrurile sfinte și mari, ca creșterea grâului, ca viața intimă a familiei, ca respirația continuă, ca rugăciunea zilnică.

Dar precum se oprește omul măcar câteodată din galopul atenției spre atâtea lucruri neesențiale și sgomotoase, privind într'o meditație serioasă la ceea ce e cu adevărat plin de valoare pentru existența sa, tot așa era necesar să aducem vorba cândva despre ceea ce se petrece la mănăstirea Brâncoveanu, ca să nu merităm bănuiala de cine știe ce păcat.

O facem deci cu riscul de-a suferi pe Păr. Arsenie, ostenitorul smerit dela Sâmbăta, care consideră vorba bună care i se spune ca cel mai mare rău ce i se poate face.

Gândul I. P. S. Mitropolit Nicolae de-a iniția prin restaurarea mănăstirii martire a lui Const. Brâncoveanu nu numai reînființarea monachismului din Transilvania, ci, cu voia lui Dumnezeu, o refacere generală a duhului călugăresc ortodox, atât de scăzut în ultimele timpuri, a început să-și arete rodul cel mai promițător.

Mănăstirea dela Sâmbăta de Sus nu e loc pitoresc de excursii și de distracții înrămate în chenare arhaice, ci mediu de sguduirii sufletești înnoitoare, de întâlniri serioase ale sufletelor cu vocea lui Dumnezeu care le obligă la o viață scoasă din mocirla inoștientiei și plăcerilor ușoare.

Pe pajiștile mănăstirii și prin încăperile ei se află zilnic 200—300 de ființe omenești înghenunchiate pe sub strășinile ei în rugăciune și scrupule.

tându-și trecutul de păcate a căror povară nu o mai pot suporta.

Mulți dintre ei, veniți dela sute de kilometri, stau acolo câte 2 până la 5 săptămâni, hrănindu-se numai cu pâine și apă, dar simțindu-se atât de bine și de întremați, încât nu le-ar mai veni să plece, iar dacă pleacă se întorc la scurte intervale.

Cine îi urmărește dimineața în timpul predicii Păr. Arsenie, trecând rând pe rând din starea de încântare pentru frumusețile duhovnicești care le sunt desvăluite, la hohotele de plâns pentru păcatele lor, nu mai poate fi în mod continuu omul care a fost.

Dar ceea ce te covârșește lângă acești oameni este încordarea cu care așteaptă să le vină rândul la mărturisirea păcatelor, când fiecare știe că Părintele va sta numai cu el 4—5 ore în convorbire intimă purificându-i toate măruntaele sufletului și toate colțurile trecutului de petele chinuitoare ale păcatului. Te înduioșează să-i auzi sărmanii alergând în întâmpinarea Părintelui cu strigătul: «Părinte, dar de mine când vezi că nu mai pot purta povara pe mine».

În ce constă taina acestor impresionante efecte ale lucrării Părintelui Arsenie și care sunt elementele programului său de lucru?

Fără îndoială că mijlocul prin care lucrează Dumnezeu în suflete este cuvântul pe care îl rostim în numele Lui. Dar cuvântul are o eficacitate deplină numai când are acoperirea auzului care este viața celui ce-l rostește. Atunci e un cuvânt ce se rupe dintr'o ființă care a devenit rugă al credinței și mută focul la auzitori. Despre viața Păr. Arsenie nu e necesar să vorbim, căci asprimea ei e cunoscută și nu vrem să-l supărăm lăudându-l.

Cuvântul său pornește din neclintirea de stâncă a celui ce nu se târguește și nu se clatină ca trestia bătută de vânt, ci e întreg așa cum îi este vorba: curat, opus oricărei patimi și oricărui gând de mândrie.

Programul Păr. Arsenie? Prin ceea ce a făcut din sine și prin ceea ce propovăduiește, este o vie restaurare a celui mai autentic duh ortodox. La noi credeau mulți că tradiția răsariteană, cu duhul ei de înfrânare, e prin definiție ceva pasiv, lipsit de forță. Cine vrea să vadă gâlgăitul vieții celei mai cuceritoare și forța cea mai copleșitoare, n'are decât să meargă la Sâmbăta de Sus.

Predica dela Sâmbăta de Sus are ca obiect principal combaterea păcatului prin trezirea gândului la prezența vie a lui Hristos. De aceea treapta în care culminează pregătirea pelerinului este mărturisirea. Te minunează acuta sensibilitate față de

ADEVĂRATA VIAȚĂ

povara insuportabilă a păcatului ce se trezește în oameni la Sâmbăta.

Păr. Arsenie arată cât de mult se poate înflăcăra prin trăire tot tezaurul dogmaticii și al disciplinei răsăritene. Hristos lucrează numai prin sf. taine și în Biserica. Fiecare credincios e obligat să rămână între semenii săi, rugându-se pentru ei, crezând pentru ei, fiind răspunzător pentru ei. Orice individualism sau mândrie dornică de afișaj, de nuanță sectară este lovit în cap. Smerenia și puritatea vieții sunt condițiile sau mai bine zis condiția neepărată a mântuirii.

Ne este imposibil să redăm măcar schematic toate laturile propovăduirii dela Sâmbăta de Sus.

Ținem doar să mai aducem importanța națională pe care o are lucrarea de acolo. Peste neamul nostru s'a abutut ca un adevărat flagel obișnuința avorturilor. Nimic nu poate zăgăzui revărsarea lui. Statul ca entitate impersonală îl combate. Dar organele personale ale lui îl practică și îl promovează. Numai o sguiduire religioasă a conștiințelor poate ajuta aci. Păr. Arsenie a identificat aci o mare racilă și a pus fierul roșu pe ea. Se cunosc deja numeroase cazuri de familii cari, trezite la conștiința acestui păcat, s'au recules cu hotărâre. E de așteptat ca această trezire să treacă dela om la om și să putem înregistra nu peste mult efecte remarcabile.

În orice caz mișcarea de înnoire, de radicalizare a vieții creștine în senzul restaurării ei sănătoase, chiar de va fi reprezentată numai prin elemente puține în satele noastre, va exercita o influință binefăcătoare asupra unor cercuri cât se poate de largi.

D. STĂNILOAE

Cerc pastoral. — Prilej de bucurie au fost cercurile pastorale și în trecut, dar în timpurile actuale de mari prefaceri, ele sânt adevărate izvoare întăritoare, pentru cei cari însetează după apa cea vie a Mântuitorului. Aceasta s'a adevărat și la întrunirea cercului pastoral Archita, — protopop. Cohalm, ținute în parohiile Archita, Beia, Feleag.

A patra întrunire în acest an, s'a ținut în 25 Iulie la D. Stăbanogului în parohia Vânători. Sfânta Liturghie s'a săvârșit în sobor. Biserica arhiplină de credincioși. A predicat păr. N. Hantău din Feleag, talmăcind sf. Evanghelie „Îndrăznește, fiule, că ți se iartă păcatele”. După masă la ora 2 s'a slujit vecernia în legătură cu sfințirea apei și Sfântul Maslu. A predicat păr. D. Dorjan din Beia, despre jerfa eroilor adusă pentru credință și patrie. La Maslu a vorbit păr. I. Ciulei pentru tineret, după textul „Tineri, fie iți zic, scoala-te”, îndrumând tineretul pe căile Domnului. În cuvinte alese talmăcit la urmă, păr. B. Doctor din loc, mulțumirea credincioșilor, pentru această sămânță duhovnicească. — *Corresp.*

Viața pe care o duce omul azi, nu este cea hărăzită lui de Dumnezeu, ci e abia un palid reflex al vieții celei adevărate. Dacă omul se deosebește de tot restul creaturii, — concluzie la care au ajuns în sfârșit și ultimii adversari ai acestui adevăr, — atunci și viața lui trebuie să se deosebească de a tuturor făpturilor.

E surprinzător totuși faptul, că deși omul de azi în teorie își reneagă cu scârbă genealogia creată de Darwin și de ceilalți acoliți ai lui rușinându-se de a se mai da drept strănepot al maimuței, ori cât de simpatică ar fi la înfățișare și orice nume cu sonorități latine ar purta și considerându-se de origine mult mai nobilă, în practică nu voeste să-și acomodeze viața acestei juste păreri ce o are despre sine. Viața lui, creată cu totul după alt calapod, turnată cu totul după alte tipare, nu se desfășoară pe un plan cu totul deosebit, ci rămâne în aceleași străme cadre în limitele cărora se desfășoară viața oricărui animal. În adevăr în ultima analiză nici nu se reduc la altceva toate strădanile aproape ale întregii omeniri de azi, decât la a crea condițiunile necesare vieții animale, vegetative, care nu cunoaște alte cerințe în afara instinctului de conservare a individului și a speciei.

Toată uriașa luptă ce o dă omul cu natura, sau cu ceilalți semeni ai lui, toată munca colosală, toată știința imensă ce o depune pretutindeni, în laboratoare, în fabrici, în uzine, nu e pusă în slujba altui ideal decât de-a pregăti ambianța necesară vieții corporale, de-a crea condițiuni cât mai potrivite spre a mânca, a bea și a se înmulți. Și ceea ce e interesant e tocmai faptul că această titanică strădanie, spre a câștiga o bucată de pâine, stă parca în raport invers proporțional cu munca depusă. Poate că Dumnezeu înadins voeste să arale omului cât de inutile sunt eforturile lui personale, peste care nu invocă revărsările de har ale cerului.

Desigur că același puternic instinct de conservare e sădit și în om ca și în celelalte făpturi ale lui Dumnezeu, și eforturile lui de a-și păstra viața are deplină îndreptățire fiind chiar poruncă dumnezeiască. — însă nu trebuie să se uite nici când care sunt limitele acestei vieți și nici faptul că pentru menținerea ei nu este suficientă împlinirea condițiilor pe care le împlinește animalul. Limitele vieții omenești se ating cu nemărginitul, depășesc această lume, trec peste acest veac; evadează din timp, revărsându-se în oceanul veșniciei și în consecință trebuie să folosim mijloace de trai proporționale cu dimensiunile ei. O

bucată de pâine și un pahar de apă, sunt suficientă să trăiești viața animalică dar nu cea „omenească”. Aceasta cere ceva mai mult decât atât, — e mai pretențioasă. Cel ce crede că în afară de căutarea pâinii de toate zilele nu se mai cere nimic altceva, e lipsit de conștiința demnității omenești. Acela se pune pe pictor de egalitate cu melcul bună oară, care încă nu-și bate capul cu altceva, Viața omenească e mult mai complexă, și a o reduce numai la funcțiunile vegetative, este a o limita, a o ciunti, ceea ce e tot una cu a-ți astupa nasul și gura și a căuta să respiri numai prin porii pielii.

Mântuitorul a spus fără înconjur de nenumărate ori, că viața omenească nu se confundă cu mâncarea și băutura; că pentru a trăi nu-i suficient să fi sătul de pâine și de apă, sau a avea stomacul plin.

Mâncarea și băutura sunt numai accidente în viața omenească, ce nu-ți dau de furcă mai mult de câțiva zeci de ani și deci trebuie tratate ca atare. Esența vieții e alta și accidentele nu pot face deci parte integrantă din ea. Va veni o vreme când viața se va debarasa de ele, când omul va trăi fără a le mai simți necesitatea. În acest stadiu chenoic al vieții omenești e adevărat că avem nevoie de ele, dar, nu trebuie să li se acorde importanță prea multă; nu trebuie a uita esențialul și a te ocupa de accesorii, căci ele vin dela sine. Corpul își cere drepturile lui fără să uite niciodată, căci nu se pomenește în analele omenirii ca cineva prea ocupat de lucruri mai înalte să fi uitat până într'atât de corp încât să moară într'o bună zi de foame. «Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, și toate celelalte se vor adăoga vouă» a zis Iisus. Cel ce crede că satisfăcând accidentele salvează esențialul, acela se înșală. «Cel ce vrea să-și scape viața, acela o va pierde», răsună ecoul evangheliei și experiența ne arată că cine salvează numai aparțințele, acela a sacrificat fondul, cine voeste să rămână numai cu țărâțele pierde făina.

E de admirat orbirea și încăpățănarea omului care nu permite cu nici un chip să-i intre în cap că trebuie să ducă o altă viață, că e hărăzit altui destin decât broasca din baltă. Fără să ne referim la spusele Sf. Scripturi — pe care necredincioșii să zicem nu o cred, — toată natura atât cea dinafară cât și cea din lăuntru lui îi spune acest lucru, și el tot nu crede. Vede că are o rațiune cu ajutorul căreia se ridică la cele mai înalte cugetări, are un suflet plin de idei sublimite, are o situație ce i-a permis să subjughe întreaga fire, să pună totul în

slujba lui, dela albina ce strânge miere și până la cascada uriașă ce-i furnizează lumină, și tot se disprețuește, tot se desconsideră. Nu socotește că acest suflet sublim în spuză căruia mocnește cerul, nu i-a fost dat să facă tot numai ceea ce face fluturile și nimic mai mult, și că în acest caz Dumnezeu ar fi fost nedrept, dând unuia totul și altuia nimic, pentru că să ceară dela ambii același serviciu.

Principiul evanghelic: „celul ce i s'a dat mult, mult i se va cere”, obligă cu dumnezeiască sfințenie la fructificarea talanților în măsura în care s'au dat fiecăruia, și celce nu i se conformează nu e animalul care n'a primit nimic, ci e omul care a primit totul și nu face nimic.

Din cele spuse, rezultă că între viața ce o duce omul și cea pe care ar trebui să o ducă, este o mare prăpastie. Viața ce o duce, vedem la ce se rezumă; la o viață pur și simplu animalică, străină de firea lui, care mai curând sau mai târziu aduce în mod inevitabil moartea. Viața pe care ar trebui să o ducă, e viața cea adevărată, viața specific omenească, și care se deosebește de prima ca obiectul de umbră sa. Omul e o ființă dihotomică și singura în acest fel din întreaga creațiune a lui Dumnezeu; viața lui va fi conformă cu firea lui, deci și spirituală. Viața spirituală nu poate fi dusă în afară de Dumnezeu, — spiritul absolut — cum nu poate fi dusă viața corporală, fizică, în afară de natură.

Viața adevărată va fi deci o continuă trăire în Dumnezeu prin Iisus Hristos. «Aceasta este viața să te cunoască pe Tine unul adevăratul Dumnezeu și pe cel ce L-ai trimis pe Iisus Hristos» (Ioan 17, 3). Dacă viața e trăirea în Dumnezeu, moartea este încercarea de trăire în afara lui Dumnezeu.

Spre a demonstra mai bine necesitatea trăirii în Dumnezeu, în afara căruia nu e decât moarte mă voi servi de o definiție biologică dată vieții de H. Spencer. După această definiție viața este conformarea raporturilor interne ale organismului la cele externe, sau adaptarea la mediu, iar moartea e reversul definiției, lipsa adaptării la mediu. Toată natura vie, în afară de om, se supune cu sfințenie imperativului acestei legi, în virtutea instinctului, căutând să stea fiecare în mediul în care s'a născut, sau dacă îl schimbă, să se conformeze cât mai desăvârșit și mai în grabă noului mediu.

Am spus în afară de om, pentru că el singur se încăpățânează a nu se conforma mediului, a trăi în afara principiului său de viață.

Care e mediul de viață al omului? E Dumnezeu spre care e îndreptat din fire, ca floarea Soarelui spre răsărit. Conform mediului acestuia trebuie să se acomodeze omul, să-și conformeze întreaga viață, să-și coordoneze toate acțiunile

FOIȘOARA

Am cântat ierburi amare

[Urmare]

Focul acesta mistuitor și purificator al suferințelor și ostenețelor, care te face să-ți biacuvintezi soarta atunci când ți se pare mai halnă și mai avară, dă vieții noastre lăuntrice un ton de majoră afirmare și depășire, ajutându-ne să culegem cel mai prețios dintre toate fructele spirituale, să câștigăm laurul celei mai strălucite victorii, să înfăptuim cel mai sublim dintre toate idealurile noastre: Să ajungem la odihna veșnică. Este atât de greu să înțelegi sbaciumul meschin al unei vieți omenești ferecată în orbita unor idealuri trecătoare și pămăntești. Este atât de stranie și de neverosimilă goană a omului după o existență tihnită, ferită de suferință, de primejdii și de riscuri. Există un tipar de viață omenească mai banal și mai mediocru decât acesta? Nu te revolți, dar te cuprinde o nesfârșită tristețe și o sinceră compasiune

față de oamenii aceștia — aceste suflete sterpe și blaze — cari își irosesc zilele atât de steril și de zadarnic. Sunt incapabili să facă o discriminare între ceea ce este folositor și ceea ce nu este folositor omului, și'n osârdia lor de a realiza fericirea pe pământ, se prind de himere inconsistente și fugare.

Nu pot înțelege sensul marilor dureri prin care renaștem. Că farmecul vieții nu poate fi conceput fără acesta. Că suferința pe care o detestă, e generatoare de virtuți morale, îți dă țaria sufletească, te oțelește. De ce ne polarizează oare atenția atât de persuasiv și de prelung martirii ce poartă pe fețele lor expresia marilor dureri? Toată făptura împreună suspină și împreună are dureri până acum, căutându-și fericirea și desăvârșirea spirituală pe drumul acesta îngust al suferințelor. Numai sufletele acestea moarte blestemă suferința și desăvârșirea încercările, prinzându-se cu aviditate de repere fragile și alergând după o fericire vagă și cu durată unui foc de artificii. De ce această deviere? Să fie aceasta un simptom care vădește o carență ireparabilă a valorilor spirituale în lume? Nu poți înțelege cum nu se hotărăsc

odată oamenii aceștia să-și facă un examen serios de conștiință și să-și revizuiască această concepție de viață stupidă și strigător de deșartă. O remaniere spirituală radicală. Te miri cum nu-i înăbușe tavanul scund al acestei periferice vieți? Căci ce poate să-ți ofere, în definitiv, o viață frivolă, și uniformă, monotonă, și invariabilă? O viață fericită de riscul suferințelor? Poate fi agreabilă și interesantă uneori această viață, dar este înspăimântător de goală, iar arabescurile sale au aspecte extrem de hilare și de hidoase.

Este lipsită de sens și de măreție această viață. N'are nimic în ea din demnitatea omului, de făptură zidită după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Oricât aș vrea să fiu de puțin incisiv și de conciliant, nu pot să nu incriminez cu toată vehemența de o mare erezie pe omul ce trăiește sub egida acestei concepții de viață. Totuși nu vreau să formulez împotriva oamenilor, cari au aderat la această concepție de viață deșartă, un adevărat rechizitoriu. Scopul acestor rânduri este acela de a pune încăodată în lumină adevărul acesta etern, pentru care am pledat de atâtea ori cu condeiu: nu

există concepție de viață mai sublimă decât concepția de viață creștină și eroică, care se realizează numai prin suferință morală și mortificare fizică. Nu pot revendica pe seama mea un asemenea titlu de noblete spirituală și poate că nu-l voi putea revendica niciodată; nu voi conțeni însă să mărturisesc o adereștă necondiționată și nefățărnice față de idealul acesta de viață, cel mai sfânt și cel mai scump dintre toate idealurile de viață ale omului. Mă străduiesc din răspuțeri să-l înfăptuiesc fără nici-o rețicentă și umbră în viața mea.

Dacă totuși nu voi izbuti să ating limanul acesta de lumină la care alerg, dacă strădanile mele vor rămânea inoperente și voi cădea înfrânt la jumătatea drumului, aș vrea înăsa cel puțin fericirea să constat că unul singur dintre cititorii mei a fost convertit în mod sincer la concepția de viață creștină și eroică, care mi-a fost atât de dragă în viață și pentru care am ostentat cu toată flacăra sufletului meu. Zelul meu prozelitist va fi pe deplin satisfăcut. Să știe însă atunci cititorul acesta anonim că o atare concepție de viață se zidește numai din suferințe și din lacrimi, așa cum din suferințe și din lacrimi se zidește orice lucru omenească nepieritor...

(Va urma)

V. Sămărtinean

căci cea mai neînsemnată călcare a celei legi aduce cu sine tulburarea raporturilor, adică boala și poate chiar și moartea.

Dumnezeu e mediul nostru nu în sens panteistic, ci paulinic, „căci în El viem, ne mișcăm și sântem”, El e viața: „Eu sunt calea, adevărul și viața”. El e izvorul vieții și fără El nimic nu putem face, Depărtarea de El e alergarea spre moarte, e depărtarea de lumină și afundarea în întunec. A trăi fără mediul spiritual — fără Dumnezeu — e a preținde cărbunelui să ardă fără oxigen. Orce om care rupe cu Dumnezeu, e ca rădăcina care a rupt cu izvorul. Apa va mai continua puțin timp a mai curge, pe urmă va mai rămâne în locurile joase, și nu va trece mult timp până va seca și ultima picătură. Intre Dumnezeu și om trebuie să fie o neîntreruptă revărsare de har, o neîntreruptă legătură ca între izvor și râu, ca între mlădiță și butuc. Dacă mlădița e tăiată se usucă, pentru că e întrerupt șuvoiul de sevă dintre ea și rădăcina. Dumnezeu e rădăcina vieții noastre și noi numai prin El și din El trăim.

Omul a copiat prea mult viața animalelor, dar nu le imitează întru totul, căci altfel s'ar adapta mediului său, cum se adaptează ele la al lor, El caută viața în aceleași surse, în care o caută și ele, uitând că animalele nu au și nu pot avea viață adevărată. Viața se caută cu izvorul ei în Dumnezeu, după cum lumina nu se caută în oglindă sau în sticlele ce-o reflectează, ci în Soare.

Neînțelegerea cea mare a omului constă în faptul că conștie viața fără Dumnezeu. Bazați numai pe simțurile materiale care sunt așa de relative și de înșelătoare, nu vom să recunoaștem importanța mediului spiritual fără de care totuși ne veștejim și ne uscăm ca o floare smulsă din stratul ei. Fără Dumnezeu — care e țărta noastră — nu putem face nimic, nepuțința fiind însușirea specifică, și pot spune singura a oricărui organism ce vrea să trăiască în afara mediului său.

Sf. Vasile cel mare spune că după cum trupul nu poate trăi fără să respire, așa sufletul nu poate trăi fără Dumnezeu. Nimic mai adevărat decât aceasta. Un corp ce vrea să trăiască fără să respire, și-a semnat sentința de moarte, căci prin sistarea aerului de a mai intra în el, încetează întreg procesul vieții fizice. Un suflet ce vrea să trăiască fără Dumnezeu, e condamnat peștii, în mod iremediabil, pentru că întrerupe curentul de viață devenind un bec electric ce rupe contactul cu uzina. Indepărtarea de Dumnezeu se simte imediat. Omul devine fricos, neliniștit, are sentimentul permanent al vinovăției. La cea mai mică aluzie despre Dumnezeu, nemurire sau o răsplătă în aeruri, tresare și-și argumentează cu toate falsele teorii filosofice că în afară de lumea simțurilor lui nu e nimic altceva. Dacă totuși conștiința nu-l slăbește cu îngrijorările ei, apoi se aruncă în noroiul patimilor spre a o adormi, distrugând în urma sa toate punțile de întoarcere.

Lumea de azi e un organism ce vrea să trăiască în afara mediului său, și tocmai această vrere îi cauzează moartea. Cauza crizei în cătușele căreia se sbate ca vrabia în laț, nu e de ordin material. Nici când ogoarele n'au fost mai bine lucrute, pământul mai adânc scormonit, apele mai adânc brăzdate și totuși s'a ajuns la cel mai uriaș război al planetei. De ce? Pentru că omul simte prea greu apăsarea vieții lui și ar vrea să o schimbe cu alta, ale cărei miresme le are în suflet. Omul simte că nu trăiește viața adevărată și e mai mult în laturile morții dincolo de fruntariile împărăției de lumină, — dar răutatea nu-l lasă să se întoarcă în ele, ci ar vrea să-și aducă lumina în ele, cum voia nebunul să care Soarele cu banița în casă. Desigur că această muncă de-a se feri și de-a trăi în condițiile în care se află acum, e o muncă de Sisif, singurul remediu fiind întoarcerea în mediul său, trătrea în Dumnezeu, prin Iisus Hristos.

Pr. Dr. P. Brudea

O întâlnire colegială după 45 de ani

La praznicul Sf. Ap. Petru și Pavel absolvenții institutului teologic „Andreian”, seria 1897/98, s'au întrunit spre a lua lumină din lumină și întărire de puteri noi pentru activitatea ce le stă înaintea după o muncă de 45 de ani neîntrerupți în via Domnului.

Din 9 colegi, cari sânt în viață, s'au prezentat 4 și anume: Păr. Ilie Măneșcuță-Ucea, Păr. Vasile Răduleț-Berivoiu mici, Păr. Nic. Cibian-Margina-Banat și Păr. Ștefan Morariu pr. sf. Catedrale Sibiu; — doi dintre colegii slujesc în Ardealul de nord; păr. Cazan-Filea și Olteanu-Medeșfalău.

La sfânta Liturghie, săvârșită de preoții de mai sus în sfânta Catedrală, a cuvântat Sf. Sa părintele Șt. Morariu despre: Viața și faptele marilor Apostoli, făcând o paralelă între chemarea la apostolat a primilor ucenici ai Domnului și între următorii lor: — preoții de totdeauna ai sfintei noastre biserici ortodoxe.

Cu înalta aprobare a I. P. Sf. Sale Mitropolitului nostru Nicolae, Preșf. Episcop Vasile al Maramureșului a săvârșit cu preoții de mai sus un sfânt parastas pentru odihna răposatului Mitropolit Andrei și a celor 12 învățători din județul Sibiu, căzuți în stepele Rusiei pentru neam, cruce și lege.

La ora 11^{1/2} cucernicii preoți s'au prezentat fostului lor profesor și director I. P. C. păr. Arhim. Dr. Eusebiu Roșca, care i-a primit cu mare căldură, evocându-le multe din viața școlărească petrecută între zidurile seminarului „Andreian”.

În 30 Iunie, au fost primiți într-o audiență de I. P. S. Mitropolit Nicolae.

În numele colegilor Sf. Sa păr. Morariu exprimă deosebită bucurie de a fi primiți în audiență de omagiu de Capul bisericii ardelenice. „Mă bucur, a spus Înaltul Păstor, că am înaintea mea reprezentanții preoției mele din generație mai veche, — preoțimea jertfitoare, care a trecut peste multe necazuri, dar a și văzut multe din împlinirile neamului. Nu vă pierdeți nădejdea în bunătatea lui Dumnezeu, care poartă grijă de biserica Sa și de Neamul românesc”.

S'a slujit apoi în catedrală, parastasul pentru răposatii profesori: Bărcian, Span, Saftu, I. Ghibu, Stroia, Comșa, Dima și Cunțanu. — Pr. Ș. M.

Nr. 8663/1943.

AVIZ

Dumnezeu, în 15 August a. c., la Praznicul Adormirii Maicii Domnului, se va face pomenirea Eroilor marinari, morți pentru patrie. La Sfânta Liturghie se vor intercara ecteniile pentru morți, iar în predica zilei vor fi elogiați marinarii noștri căzuți la datorie.

Sibiu, la 28 Iulie 1943.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 7333/1943.

Comunicare

Se aduce la cunoștință, că văduva preotului pensionar Macedon Grecu dela parohia Movile, decedat la 23 Mai 1943, în baza Ș-ului 5 din regulamentul fondului de ajutorare preoțesc a ridicat dela Cassa Arhidiecezană din Sibiu, ajutorul de înmormântare statutar în sumă de Lei 50.000.

Sibiu, din ședința secției economice din 3 Iulie 1943.

Consiliul Arhiepiscopesc

Tăceți! Un cuvânt poate distruge mil de vieți.

Bibliografie

Șerban Lungu: Națiunea ca principiu de cultură și educație. Sibiu, 1942, Pg. 64 + un tablou sinoptic.

Harnicul și capabilul asistent al catedrei de Pedagogie dela Universitatea din Cluj-Sibiu ne este bine cunoscut prin studiul său temeinic despre Educația Națiunii, Sibiu 1940, prezentat la timpul său în acest loc, Domnia sa a răușit să atragă atenția generală asupra cercetărilor sale îndreptate asupra unei probleme de o actualitate arzătoare, Națiunea.

În lucrarea de față, precum mărturisește însuși autorul, rela într-o formă sintetic-condensată, problema națiunii ca principiu de bază a unei viziuni etnocentrice, și în cadrul acesteia, îndeosebi, problema raporturilor dintre popor, neam și națiune, în semnificațiile structurii lor organice, unitare și diferențiale, răsbind, prin munca lui stăruitoare într'un câmp promițător de roade bogate, să pună în discuție criteriul de o covârșitoare importanță pentru sistematica problemelor noastre românești.

Domnul Șerban Lungu în cercetările sale este animat de convingerea că problema științelor etnice s'a impus oarecum dela sine, ca o consecință logică a nevoilor noastre de orientare în această direcție, fiind ele menite să fundeze și să regenereze înseși științele social-morale, spirituale, dându-le acestora o nouă și reală strălucire.

Criza actuală — constată autorul — prezintă o dislocare a individualismului în ansamblul culturii europene și începutul unei noi epoci de orientare totalitar — organică, comunitară, în care viața poporului sau a națiunii deține primatul. Iar poporul românesc corăspunde mai mult decât oricare altul, spiritului noului organicism etnic comunitar. Omniprezența organicului — zice dl Ș. Lungu — este legea fundamentală care-și împreună pecetea întregii vieți românești. Insaș ideea de neam, de națiune, de Biserică, de viață în general, este la noi o idee organică. Legea, „legea românească”, este legea organicului, este legea eternei creațiuni, legea firii. Întreg folclorul nostru ne atestă. Este legea unității dintre corp, suflet și spirit, dintre om și natură, dintre natură și cultură, dintre natură și istorie, opusă cu desăvârșire viziunii mecanice a lumii învechite (pg. 22).

Precizează apoi termenii: popor, neam, națiune, pe care îi întâlnim mereu și în permanentă confuzie în problematica noastră actuală. Poporul formează comunitatea de viață organică-naturală a oamenilor înrudiți între ei și cari, având aceeași țară și același trecut, se deosebesc de oricare alt popor. El este prin ființa sa originală, primară și se compune nu numai din membrii săi în viață, ci cuprinde în sine și morții și generațiile viitoare.

Spre deosebire de popor, care prin natura sa are o realitate corporală mai mult „exteroară”, telurică, neamul întru-chipează sufletul națiunii, „interiorul”, conștiința ei. Neamul însemnează mai ales „înrudirea” de sânge și suflet care în familie își are nucleul de iradație, iar în națiune ajunge la conștiința de sine. În același timp, din înrudirea de sânge și moșia „moștenită”, — „țara” poporului, crește și se dezvoltă „legea românească”, sinteză a credințelor, obiceiurilor, moravurilor și în general a tradițiilor neamului.

Națiunea cuprinde în ființa sa comunitatea de viață corporală, sufletească și spirituală a poporului și neamului ajunsă la deplină conștiință de sine. În deplina sa conștiință de sine, națiunea este o forță creatoare de istorie, ea devine insaș principiu director, „normă” și destinul devenirii poporului și neamului (pg. 23 secv.). Iar cultura este expresia sintetică a acestei devenirii creatoare și formătoare a omului și stilului său de viață. Ea este conținutul și cuprinsul de viață al națiunii (pg. 44).

Procedând sistematic și cu metodă științifică ne lămurim după aceste precizări: ce înțelege sub educația poporului, a neamului și a națiunii, cari se completează

reciproc, atribuie educației națiunii rolul covârșitor de „creatoare de istorie” (pg. 45) și consideră statul ca „principalul factor de educație” și „organ conservator și dezvoltător al națiunii și voinței sale” (pg. 45).

Credem că atunci când va fi vorba de educația națiunii românești, cercetătorul asiduu va stăruie foarte mult asupra Bisericii românești „ca factor esențial de educație” și „organ conservator al națiunii și voinței sale”, ca să poată fi educația corăspunzătoare firii noastre etnice, și pentru că este un adevăr binecunoscut că atât „omniprezența organicului în viața națiunii noastre” cât și „legea românească” prezentate de autorul nostru ca părți constitutive ale specificului românesc, nu pot fi lămurite fără Biserica românească.

Studiul dl Șerban Lungu desbate cu multă precizie și cu deosebită acuitate critică problema fundamentală a educației națiunii, în ale cărei domenii răsucește să deschidă o mulțime de drumuri noi de o mare actualitate și de o importanță covârșitoare.

N. Terchilă

Nr. 7986 Bis.

Notificare oficială

despre primirea în școala de cântăreți bisericești „D. Cunțan” din Sibiu

Școala ortodoxă română de cântăreți bisericești „Dimitrie Cunțan” din Sibiu, întemeiată în anul 1927, sub grija Arhiepiscopiei ortodoxe române de Alba-Iulia și Sibiu, are menirea să crească, pe seama sfintei noastre Biserici, cântăreți pricepuți, conducători de coruri sătești și credincioși luminați.

În afară de cântarea bisericească cea adevărată, elevii acestei școli primesc o educație religioasă-morală cât mai îngrijită cu putință și au prilej să se inițieze și în câte o deprindere practică folositoare pentru toată viața lor. Programul școlii prevede cursuri de albinărit, pomărit, legumărie, agricultură rațională, etc.

Cu începerea noului an școlar, Școala de cântăreți bisericești din Sibiu se recomandă din nou celor mai aleși fii ai dreptcredinciosului nostru popor și cu deosebire aceloră dintre ei cari urmăresc să-și creeze o carieră liniștită, o viață frumoasă și pusă în slujba preamării lui Dumnezeu prin cântarea bisericească.

Tinerii, cari doresc să fie primiți în această școală pentru anul școlar 1943/44, își vor înainta, până la 15 Septembrie 1943, cererile lor pe adresa: „Direcțiunii Școlii de cântăreți bisericești „D. Cunțan” în Sibiu”, însoțindu-le de următoarele acte:

1. Carte de botez,
2. Certificat de naștere,
3. Certificat școlar (cel puțin patru clase primare),
4. Certificat de bună purtare dela parohul local,
5. Certificat medical, dovedind că solicitantul nu suferă de boli contagioase și că nu are defecte corporale.

6. Dovadă despre munca de război. În această școală se primesc numai fii ai Bisericii noastre, având vârsta de 15 ani împliniți. În ziua de 30 Septembrie se va ținea examenul de admitere, care va consta din probe orale asupra materiei din școala primară și supraprimară. Cursurile vor începe regulat în ziua de 1 Octombrie 1943.

Elevii primiți vor aduce cu sine următoarele: două schimburi, haine de pat (străjic, saltea, pătură sau plapomă, perină, cuvertură albă pe pat, două ștergere cel puțin, etc.), cuțit, furculiță, lingură și o ceașcă pentru ceai. Tacămurile trec în proprietatea școlii. Fiecare elev va aduce cu sine și o pereche de pantofi simpli de casă, spre a-și cruța încălțăminte.

Uniforma școlii este costumul național românesc.

Toți elevii sunt interni. Taxa de întreținere este de Lei 35.500 pentru întreg anul școlar și se va achita în trei rate și anume: Lei 15.500 la înscriere, Lei 10.000 la întoarcerea din vacanța Crăciunului și Lei 10.000 la Paști.

Fiecare elev va mai achita la înscriere următoarele taxe: 500 Lei pentru baie, 500 Lei pentru spălat, 300 Lei pentru stricăcluni, 150 Lei pentru bibliotecă, 50 Lei taxă de certificat. Total 1500 Lei.

Având în vedere împrejurările vieții de azi, Direcțiunea școlii își rezervă dreptul de a mări sau micșora această taxă, după cum vor fi prețurile pieții.

Cursurile durează doi ani de teorie și un an de practică.

După cântărea școlii se eliberează Diploma de cântăreț bisericesc. Pe baza acestei diplome cântăreții bisericesci vor fi retribuiți din bugetul statului cu un salariu lunar fix. Această măsură s'a pus în aplicare încă din 1 Aprilie 1937 și astăzi sunt retribuiți lunar aproape toți absolvenții școlii. Pe lângă aceasta, cântăreții vor avea uzufructul sesiunii cantonale, obținută din reforma agrară.

Onorata Preoțime e poftită a citi această Notificare credincioșilor noștri în sfânta biserică în trei Dumineci consecutive și a îndemna părinții cu fii buni să și-i trimită la Școala de cântăreți bisericesci.

Pe lângă aceasta mai dispunem Oficiilor parohiale spre știre și strictă conformare următoarele:

a) Parohiile cari angajează absolvenți ai Școlii de cântăreți din Sibiu, până la introducerea acestora în statele de salarizare, să le asigure din casieria parohială un salariu de 500 Lei lunar conform hotărârii Adunării eparhiale din 1933 emisă de Noi cu Nr. 6621/933.

b) Cântăreții cu diplomă dela Școala de cântăreți din Sibiu să fie angajați pe lângă cei bătrâni calificați din parohiile noastre, Consiliul parohial având obligația să le asigure jumătate din uzufructul sesiunii cantonale.

c) Cântăreții cu diplomă dela Școala de cântăreți angajați în parohii cu cântăreți necalificați să se bucure de dreptul de-a ocupa strana dreaptă, având consiliul parohial îndatorirea a le asigura două treimi din sesiune și din toate venitele cantonale.

Posturile de cântăreți bisericesci devenite vacante nu se vor mai putea întregi decât cu absolvenți ai Școlii de cântăreți.

Parohiile noastre cari dispun de mijloace materiale, întru cât vor avea tineri săraci dar dornici de a ajunge cântăreți bisericesci, sunt poftite a vota pe seama acestora taxele de întreținere la școală.

În sfârșit, apelăm la iubita noastră preoțime și la bunul nostru popor ca să cugete adânc și să înțeleagă rostul cel mare al școlilor bisericesci de toate gradele și categoriile, în aceste vremuri de lupte vii pentru Neam și pentru Lege. Biserica are lipsă de fii treji și luminați, cari pot fi atât de minunat pregătiți pentru lupta cea mare și în Școala noastră de cântăreți bisericesci dela Sibiu.

Sibiu, din ședința secției bisericesci dela 13 Iunie 1943.

Consiliul Arhiepiscopesc

INFORMAȚIUNI

Cooperativă sanitară. Cooperativa sibiiană, în frunte cu Federala „Infrățirea” a luat inițiativa înființării unei cooperative sanitare și de ajutor reciproc, pentru orașul și județul Sibiu. Această cooperativă va da asistență medicală gratuită asociaților săi. Este în interesul funcționarilor și pensionarilor din oraș și județ, să se înscrie ca asociați în cooperativa sanitară plătiind, drept capital social câte 1000 de lei și taxa de înscriere de 100 de lei odată pentru totdeauna. Cotizația anuală nu va trece peste 1% din totalul salariului sau penziei anuale. În schimb fiecare asociat va avea asistență medicală gratuită, iar pentru medicamente 50% reducere. În ziua de 8 August 1943, ora 11 și jum. se va ține adunarea generală de constituire a cooperativei sanitare în sala Prefecturii județene, prezidată de I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae al Ardealului.

Preoțimea la datorie. Pilda arhierască a P. S. Sale Episcopului Vasile al Timișorii, — care a dăruit un milion de Lei pentru terminarea catedralei timișorene, — a fost urmată de preoțimea eparhială și de funcționarii dela centru, cari, în scop de a se termina cât mai curând lucrările monumentalei catedrale ortodoxe române, au semnat 300.000 Lei. Alte 300.000 Lei a semnat, aceeași preoțime, pentru înființarea unui orfelin în Timișoara.

La Școala Normală ort. rom. de băieți „A. Șaguna”, Sibiu, sânt în clasa I, vacante 35 locuri, dintre care 30 de burseri. Pentru ocuparea acestor locuri se dă concurs în 20 August 1943, ora 8 dimineața. Taxa de concurs este de 400 Lei. Se primesc la concurs absolvenți de cel puțin 4 clase primare, cu vârsta între 11 și 14 ani. Alte informații dă direcția școlii.

Misiuni religioase la sf. mănăstire Hodoș-Bodrog și schitul „Sf. Gheorghe”, din eparhia Aradului, se organizează și în anul acesta. Zilele pelerinajelor sânt: 5—6 August, 14—15 August, și 14 Septembrie. Cucernicii preoți sânt invitați să conducă în procesiune pe cei dornici de a participa la pelerinaje, pregătindu-i să dovedească ținută creștină de pilduitoare evlavie și cu această ocazie.

Muzeu bisericesc. În orașul Targanog din Ucraina s'a deschis un muzeu al bisericii ortodoxe. Autoritățile germane au înțeles aici obiectele de valoare, care până atunci se aflau risipite în pivnițele orașului sau în locuri particulare.

Cursurile școlilor pentru anul 1943/1944 încep la 1 Septembrie 1943, ora 8 dimineața. Examenle particulare se țin între 15—30 August; examenle de corigență, de diferență și de admitere în clasa I și IV, se dau între 20 și 25 August. Înscrierile școlarilor se fac între 25 și 30 August.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu.

Duminică în 8 August 1943, servesc: Prot. Mih. Neagu, cons. Gheorghe Secaș și prof. Dr. Teodor Bodogae; diaconii: cons. Alexandru Popa și Simion Macarie. Predică: cons. Gheorghe Secaș. După masă la ora 4, predică la Oastea Domnului: *prof. Mihail Neagu. Duminică în 15 August 1943, Adormirea Maicii Domnului, servesc: Prot. Mihail Neagu, prof. prof. Aurel Nanu și dr. Dumitru Călugăr; diaconii: Anatolie Scurtu și Simion Macarie. Predică: prof. Aurel Nanu.* După masă la ora 4 predică la Oastea Domnului: *preotul Ioan Albu* dela parohia Sibiu Iosefin.

CĂRȚI ȘI REVISTE

Revista Teologică. Organ pentru știința și viața bisericească, întemeiat în 1907, apare lunar, sub patronajul I. P. Sf. Mitropolit NICOLAE al Ardealului. Abonamentul pe un an: 560 Lei. Redacția și administrația: Academia teologică, Sibiu, Strada Mitropoliei 24—28. Redactor: profesor Dr. Grigorie T. Marcu. — Numeri 7—8 Iulie—August 1943 cuprind: Preoțimea lui Șaguna. Diacon Dr. Grigorie T. Marcu; Preoțimea lui Șaguna. Diacon Dr. G. G. Stănescu; Căderea Ierusalimului, Preot Dr. Isidor Todoran; Filosofia religioasă a lui Nicolae Berdăeff. Preot Dr. Corneliu Sârbu; Valoarea timpului, Septimia P. Gherman și Dr. Grigorie T. Marcu; Atitudinea „Anticreștinismul comunist”. Răstignirea dela Rostov — și încă ceva. Un catehism pricinaș. Preot Dr. Liviu Stan, Preot Dr. Teodor Bodogae, Preot Nicodim Belea, Preot Dr. Spiridon Cădea, Preot Dr. Nicolae Terchilă, Miron Cădea și Gr. T. M.; Mișcarea literară; Bazele axiologice ale binelui. Iosif Naniescu, strălucit mitropolit al Moldovei. Lauda Moldovei: Sf. Cuvioasa Paraschiva, Uu binefăcător: Monahul Ilarion Radu. Sf. Dimitrie cel Nou Basarabov. Mitropolitul Veniamin Costachi. Biserici de lemn din Transilvania. Preotul și

familia preoțească. Östliches Christentum, Izvoare de filosofie. O mamă vrednică: Anastasia Șaguna, Anastasia Șaguna. Femeia în lumina creștinismului. Știință și creație. R. T. și Gr. T. M.; Note și informații: Vizita P. Sf. Episcop Nicolae Colan în România. Comemorarea a șaptezeci de ani dela moartea Mitropolitului Șaguna. Un mesaj al P. Sf. Episcop Nicolae Colan de „ziua cărții” românilor din Ardealul de Nord. Un călugăr de stil nemțean. Ororile dela Vinnîța. Nicolae Copernic, Mărunte.

Nr. 7380/1943.

Comunicare

Se aduce la cunoștință că în baza Ș-ului 5 din regulamentul fondului de ajutorare preoțesc, văduva preotului Nicolae Vonica, fost redactor al gazetei „Lumina Satelor”, decedat la 2 Iunie 1943, a ridicat dela Cassa Arhiepiscopozană din Sibiu, ajutorul de înmormântare statutar în sumă de Lei 30.000.

Sibiu, din ședința secției economice din 3 Iulie 1943.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 7664/1943.

3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiilor nou înființate și bugetate de clasa I-a Astra și I. A. R. (industria aeronautică română) din Brașov, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție a lui în Telegraful Român.

Cererile de concurs se vor înainta la Consiliul arhiepiscopesc în Sibiu, care va întregi aceste două parohii prin numire.

Consiliul Arhiepiscopesc

(49) 3—3

Concurs

Pentru ocuparea postului de bucătăreasă dela Școala Normală de băieți „Andrei Șaguna” din Sibiu devenit vacant pe data de 1 August a. c.

Condiții de numire:

1. Cel puțin patru clase primare;
  2. Pricepere.
- Beneficii:
1. Salariu dela Stat 3.300 lei, brutto, + 1485 lei spor de scumpete;
  2. masa pentru o persoană.
- Doritorii a ocupa acest post vor înainta cererile Direcțiunii Școlii.

Director Ioan Sandu

Nr. 356/1943,

(47) 3—3

Concurs

Se publică concurs pentru întregirea parohiei vacante de clasa II-a Tărtăria din protopopiatul Sebeșului, cu termen de 30 de zile dela întâia publicare în Telegraful Român.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Locuință în natură;
2. Sesiunea parohială: 16 jug. cad. 800 st. arător;
3. 5 jug. cad. — pădure;
4. Competința de lemne de foc obișnuită dela Asociația foștilor iobagi;
5. Veniturile stolare obișnuite în parohie;
6. Salariu dela Stat.

Cererile de concurs se vor înainta oficiului protopopesc ortodox-român al Sebeșului, în termenul indicat.

Candidații vor anexa la cererile de concurs și concesiune dela Preaven. Con. Arh. că pot candida la această parohie. Candidații se vor prezenta, cu incuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, în vrea-o Duminică sau sârbătoare bisericească, spre a fi cunoscuți de către parohieni.

Oficiul protopopesc ortodox român al Sebeșului în înțelegere cu consiliul parohial.

Sebeș-Alba, 25 Iunie 1943.

Dr. Vasile Oană
protopop

(46) 3—3

Concurs

Pentru întregirea postului I și II de cântăreți bisericesci, la Biserica Sf. Nicolae din Brașov-Schei, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Retribuțiunile împreunate cu acest post sunt:

1. Salariu dela Stat, după calificare și anii de serviciu;
2. Venitele locale;
3. Locuință în natură dela parohie;
4. Patru jugăre teren arabil dela parohie de fiecare cantor.

Concurenții își vor înainta cererile însoțite de diploma de cântăreț bisericesc dela Școala de cântăreți „Dim. Cuncan” Sibiu, precum și de alte acte recomandatoare, Consiliului parohial al Bisericii Sf. Nicolae, Piața Unirii 1, și se vor prezenta la biserică pentru ca să-și arate dexteritatea în Tipic și cântările bisericesci.

Brașov, la 28 Iunie 1943.

Dr. N. Stinghe, V. Iordache
adm. prot. paroh-președ., secretar

Parohia ortodoxă-română din Făgăraș.

Nr. 185/1943.

(48) 3—3

Concurs

Pentru ocuparea postului de cântăreț, la parohia ort.-rom. din Făgăraș, se publică concurs, cu termen de 30 de zile, dela întâia publicare în Telegraful Român. Concurenților li se cere să aibă Diploma de absolvire a Școlii de Cântăreți din Sibiu.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salar dela Stat;
  2. Venitele uzitate în parohie;
  3. Locuință în natură și anume: pentru căsătorit o odaie și o bucătărie, pentru necăsătorit o odaie sau echivalentul în bani;
  4. Folosința a două jugăre de pământ arabil clasa întâia.
- În caz că este dirijor de cor, va mai primi încă 5 jugăre de pământ clasa întâia.
5. Salariu obișnuit dela Epitropie, după buget.

Concurenții își vor înainta cererile, în termenul fixat, of. Parohial Făgăraș, însoțite de documentele reglementare.

Concurenții se vor prezenta în parohie pentru a cânta la strună și a face cunoștință cu organizația parohială.

Făgăraș, la 29 Iunie 1943.

Prot. P. Borzea Pr. T. Clocănelea

(51) 1—1

Publicațiune de licitație

Consiliul parohial ortodox român din Dăișoara, jud. Târnava-Mare, dă în întreprindere, prin bună învoială, reparația bisericii, în ziua de 15 August 1943, ora 14.

Condițiunile se pot vedea la oficiul parohial din Dăișoara.

Dăișoara, 31 Iulie 1943.

Preot T. Doctor

TIPOGRAFIA ARHIDIECEZANA
dîn SIBIU primește

Doi învățacel

cu 2 clase de liceu sau 7 primare. Să fie din familie bună, și

1 fată la mașini

Etatea 14 ani și 4 cl. primare

Citiți, sprijiniți și răspândiți ziarul

Telegraful Român